

sprakelijk behoort te zijn voor wat er tijdens zijn afwezigheid is geschied, maar er zijn tactische redenen, om het niet te doen. Het kan voorkomen, dat iemand, die ziet aankomen, dat het fonds zal worden aangesproken, zich door te bedanken daaraan onttrekt, maar laten wij van deze gevallen, die toch zeker tot de uitzonderingen zullen behooren, geen regel maken. Regel zal toch wel blijven, dat, wie bedankt, daarvoor gegronde reden heeft; het is te gek, om bij ieder, die dat doet, kwade trouw of sluwe berekening te onderstellen. En mocht het al een enkele maal voorkomen, dat het gebeurt, dan is dat toch inderdaad zoo erg niet. De daardoor veroorzaakte geldelijke schade is voor de anderen nog wel te dragen. Daarentegen is het wel degelijk van gewicht, dat een dergelijken zondaar de gelegenheid om tot inkeer te komen zoo gemakkelijk mogelijk gemaakt wordt. Wordt het voorstel aangenomen, dan is het hoogst waarschijnlijk, dat, wie eenmaal bedankt heeft, geen lid weer zal worden.

Wil men dien weg op, dan is er geen enkele reden, om ook niet te eischen, dat iemand, die opnieuw lid wil worden, ook zijn aandeel in het maatschappelijk fonds moet bijpassen, ja eigenlijk zou ieder, die lid wordt, eerst zooveel in dat fonds moeten storten, als het bedrag per lid op dat oogenblik bedraagt.

Het lidmaatschap van de Maatschappij moet een voorrecht zijn. Er zijn onder de leden, op wier gedrag wel eens het een en ander aan te merken is. Het is een dwaasheid, om het karakter van die leden te willen verbeteren door wetten en voorschriften; er wordt al veel te veel geredeneerd over wat fatsoenlijk is, en bij meerderheid van stemmen vastgesteld, hoever men gaan kan, zonder de grens van fatsoenlijkheid te overschrijden. Het gevolg is nul; een fatsoenlijk man kan die grens vaak ver overschrijden zonder onfatsoenlijk te worden; een onfatsoenlijk man kan precies volgens het boekje te werk gaan, en toch nog geen fatsoenlijk man worden. Door maatregelen aan te nemen, als nu worden voorgesteld, wordt op alle leden een cachet van mogelijke oneerlijkheid gedrukt. Komen er inderdaad gevallen voor, waarin misbruik is gemaakt, dan is het tijd, om daartegen maatregelen te nemen, maar dan geen maatregelen, die ook onschuldigen treffen. Als men deze voorstellen ziet, dan krijgt men den indruk, dat misbruiken en overtredingen aan de orde van den dag zijn. De verslagen van de verschillende raden geven niet den indruk, dat het kwaad zoo diep geworteld is. Ik schrijf naar aanleiding van deze voorstellen, maar doe dit met opzet breedvoeriger dan noodig is, omdat het niet alleen deze voorstellen betreft, maar de geheele richting, waarin wij bezig zijn ons te begeven. Gaan wij op dezen weg door, dan is er binnenkort in de Maatschappij geen plaats meer voor de heel slechten, maar evenmin voor de goeden onder ons, die nog een beetje prijs stellen op hun persoonlijke vrijheid. Caveant consules!

Leeuwarden, 19 Juni 1916.

L. DE JAGER.

CONTINUÏTEIT IN DE WETGEVING?

Het stukje van collega LEYDESDORFF zou op meer dan één punt mij tot tegenpraak kunnen uitlokken; ik wil mij tot één bepalen, namelijk tot zijn uitspraak, dat wij, door het voorgestelde bindend besluit te verwerpen zondigen tegen de gewenschte continuïteit in de wetgeving en wel op grond van het besluit der algemeene vergadering van 1914. Dit kan niet worden toegegeven, zelfs in dien zin dat hoogstens van verbreking der traditie (of iets dergelijks) gesproken zou kunnen worden, daar wetgeving, d. w. z. een bepaling in ons huishoudelijk reglement, op dit punt nog niet bestaat.

Onder verwijzing verder naar de handelingen dier vergadering vermeld ik hieruit alleen het volgende. De toen aangenomen motie was eerst ingediend uitsluitend als het uitspreken van een wensch en alleen ten opzichte van ons handelen tegenover

verzekeringsmaatschappijen (bldz. 1245); daarna werd er aan toegevoegd: „draagt het hoofdbestuur op dit in een bindend besluit te belichamen” (bldz. 1248) en „of particuliere instellingen enz.” (bldz. 1252). Tegen de eerste toevoeging maakte ik bezwaar (bldz. 1248), omdat het m. i. niet aanging zonder voorafgaande behandeling in de afdeelingen tot het nemen van een bindend besluit te besluiten. Daarop werd door den hoofdbestuurder-secretaris geantwoord (bldz. 1248—1249), dat de motie alleen de bedoeling had aan het hoofdbestuur de *voorbereiding* van een bindend besluit op te dragen, zoodat door de voorgeschreven wijze van handelen ten opzichte van een bindend besluit juist de ruimst mogelijke voorbereiding aan de zaak verzekerd werd; d. w. z., dat aan deze stemming geen andere beteekenis viel toe te kennen dan deze, dat besloten werd de zaak aan die proef te onderwerpen. Wanneer men nu verder nog eens leest wat de heer FAÇÉE SCHAEFFER naar aanleiding der geschiedenis van het jaar 1911 sprak (bldz. 1250—1251) over de tegenstelling tusschen een stemming in de algemeene vergadering en de „*stemming*” in de Maatschappij, dan zal men toch niet kunnen beweren, dat wij aan de „historische lijn” in Maatschappij, zooals men het ook wel heeft uitgedrukt, verplicht zouden zijn nu ook het voorgestelde bindend besluit aan te nemen.

's-Gravenhage, Juni 1916.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

OOST-AFRIKA. — **De schuldenlijst van de huisvlieg.** SHIRCORE, een onderzoeker in Britsch Oost-Afrika, heeft bevonden, dat de huisvlieg nog heel wat meer schadelijke dingen kan overbrengen dan wij reeds wisten. Onder honderd vliegen in de latrine der politie te Mombasa waren er elf, die eitjes droegen van *Trichocephalus dispar*, *Ancylostomum*, *Taenia saginata* of *Schistosomum Mansonii*; onder vijftig vliegen uit het inboorlingenhospitaal waren zes eitjesdragers en onder vijftientig van de vleeschmarkt twee. De *Ancylostomum* eitjes kwamen het meest voor; zelden die van spoelwormen, vermoedelijk wegens hun grootte (*New-York med. Journ.*).

NEW-YORK. — **Amerikaansche badplaatsen.** Nu de Europeesche badplaatsen of niet, of slechts met moeite en gevaren door den genezing zoekenden Amerikaan kunnen worden bereikt, acht *Med. Record* den tijd gekomen om er op te wijzen, dat de Vereenigde Staten dezelfde bronnen opleveren in alle soorten als de Oude Wereld. Vijf geneeskundigen beschrijven in het nummer van 13 Mei verschillende balneotherapeutische onderwerpen in dit verband. De Amerikaansche badplaatsen zijn er nog niet in geslaagd, het verblijf aan de bronnen zoo te veraangename als de Europeesche, maar dat kan beteren, en dan blijven niet alleen de dollarkoningen uit ons werelddeel weg, maar gaan zelfs de sovereign-souvereinen den Oceaan over, liever dan bij de wateren der Teutonen neder te zitten.

LONDEN. — **Bedwelmende middelen voor de soldaten.** Een onlangs uitgevaardigde legerorder bepaalt, dat aan soldaten narcotische middelen alleen mogen worden verstrekt op een geschreven geneeskundig voorschrift, met den vollen naam en den titel van den geneesheer ondertekend, en gemerkt met de woorden „*niet te herhalen*”. De verkooper moet op het recept aanteekenen zijn naam en adres en den dag der aflevering. Een volledige lijst der narcotica, die onder deze bepalingen vallen, bijv. chloralhydraat, opium, morphine en praeparaten, waarin dergelijke stoffen voorkomen, is aan de order toegevoegd. *The Lancet* vindt het jammer, dat de burger-